

Μὴν ἔχετε παντάσῃ εἰς τὴν ψυχὴν σας βέρος,
τὸ καθὲρ εἰς γονατισμὰ θὰ ἔπῃαινε χρῆμα,
ἔπειτα τί σας ἔκανε ὁ μκακρήτης Τσαρς,
ἢ τί κι' ὁ νέος σκίπταται πρὸς χάριν εἰς νὰ κάμῃ;
Λοιπὸν γιὰ Τσαρς εὐσεβὰ κανεῖς μὴ γονατίζῃ,
μόν' ὁ Τρικουπῆς Ὑπουργοῦ; ἢ μορεῖ νὰ σας βαπτίζῃ.

Εἰς τοῦτον γονατίζει καὶ τοῦτον προσκυνεῖτε
καὶ τῶν ὕψλων κολλᾶρων τοῦ τοῦ κράτος ἔξωμνεῖτε.
Χάριν ἐκεῖνου γέυεσθε βυζαντινῆς ἔθουσας,
αὐτὸς γιὰ σας καὶ Τσαρίβιτς καὶ Τσαρς τῆς Ρωσσίας,
ἄποσι δ' ἐπικρατήθησαν ἐκ φύσεως μὴ τοῦν
ἐκεῖνον προσκυνεῖν.

Τοιαῦτα λέγω πρὸς ὑμᾶς νὰ μὴ μετανοήτετε,
κι' ὁπόταν ἀπὸ κάμποσα σημεῖα ἐνοήσετε
πῶς τοῦ μεγάλου Τσαρς εἰς τὴν στρουγγὰ ξιφυχῆ
αὐτὸ νὰ σας κοστίζῃ,
καὶ τὴν Ἀντιπολιτευσιν φροδομαί μοναχᾷ
νὰ μὴ μάς γονατίζῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σιέτος.

Φ. — Γιχτι δὲν ἦλθεσ' ἐπὶ Βουλῆ, μωρὶ κορμὶ χαμένω,
νὰ ὄης ταβάνι πάντω κι' ἀστερονημένω,
νὰ ὄης στολίδι καὶ παπὰ καὶ τόση προκοπὴ
καὶ ὅτ' ὁ καθαρίω πάτωμα περίφημο ταπί,
χαρτιὰ γαλιζικὰ καὶ λευκὰ ἐπὶ τὸν στερωτέρων
κι' ὄραμα κατακκίνουρω ὅτας ἔβρας τῶν πατέρων;
Π. — Ἄμμ! τὸ κουδοῦνι;

Φ. — Μάτιζ μου. . ὡς εἶδος εἶναι κόπηκ
κι' ὄταν βροντᾷ, βρὶ Περικλῆ, βάλτε φωτιὰ ὅτ' ὀπτιχ.
Παντοῦ επαθὶ καὶ τρικαντὸ κι' ὀλόχρυσω σερήτι,
προβάλλων κι' οἱ Συνοδικὸι μὴ τὸν Μητροπολίτη,
ὅτ' ὁ Προδρέϊον στέικεται ὁ Κανταρτζῆς μπαστάκας
καὶ Γραμματεῖς ὁ Καρατζας κι' ὁ νέος Καζιμπάκας,
ἐγὼ παραξάπλωναμὶ ὅτ' ὀθωρεῖ μ' ἄνεσι,
ὁ Ράλλης πρῶτος προχωρεῖ ἀνάμα μὴ τὸν Μάνισση,
κι' ὁ Καρακάνος φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
μαζὶ μὴ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὴ τὸν Καίρη,
ἀπ' ἔξω μούτσουνα πολλὰ, ποῦ τάγιμ' ἢ πείνα,
μῖσα παικίλων γονατῶν καπέλα κι' ὀμπρελίνα,
μπαῖων καὶ βγαίνων Βουλευτὰ χωρὶς τὸν Διληγιάννη,
μὲς ὅτ' ἡν ἀντάρα φαίνονται καὶ Προεδρευτὰ καμπόσοι,
καθεὶς τὴν πρώτην τοῦ ματῆ τὴν ριχίει ὅτ' ὀταβάνι
μὴν πῆσθ' τὸ λινόπανω καὶ τὸν καταπλακώσθ.

Ὁ Γερμανὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἄγισμὸ μάς κάνει
καὶ μάς φαντίζει μὴ νερὸ μῖσ' ἀπὸ μὴ λεκανίνα,
τὸ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον φωτίζει ἄλλους κι' ὄλαις,
βροντοῦν ἀπ' ἔξω βόμβερδα, γράμ' κάσας, πασσαβιολας,
καὶ μὲς ὅτ' ὀκούμω, Περικλῆ, τὸ φουσκωμένω κύμα
βλέπω τὸν ἀγονάτιτω Προδρωτοῦργὸ ὅτ' ὀβημα,
ὀμαβάζει τὸ Διάταγμα καὶ κατεβῆναι κάτω,
νέικρα μεγάλη καὶ σιγὴ ὅτ' ὀ Λόρδου τὸ φουσατό,
φῆτ φῆτ ἰδῶ, φῆτ φῆτ ἔκει, ἀόρακοψη μουμουρα,
κι' ἢ δέξια μου φαίνεται πόσ' τάχει ἴλιγο σκούρα,
ὁ Ράλλης δὲ σκόνεται ὡς πρῶτος τομνησίας
κι' ἀρχίζει τὰ ξερωνητὰ περὶ τῆς ἀπαρτίας,
μὰ καθὶ Κυβερνητικὸς ὅτ' ὀ τίσσερα τὸ βαζει
καὶ τὸν φέρινε μοναχῶ τὸν σβίρω του νὰ βγαζῇ.
Ὅλ' ἢ σφριγῶσ' ἀριστέρᾳ θὰ γίνη ποιμὴν μῖα
μὴν ἔσθ' τὸν ἀλύγιτω ἢ μωρεῖ νὰ λυγίσθ,
κι' ἄφινος ὄρωσ' σκίεταται ἀπὸ πολλὰ σημεῖα

θαρρὸ πῶς ἢ Κυβερνησις θὰ κωλοσιεργήσθ.
Π. — Ἀλήθεια, βρὶ, τί γίνεται μὴ τοῦς Ἀνεξαρτήτους;
Φ. — Κόπους γι' αὐτὴν τὴν σύμπραξιν κατέβλεσαν ἀτρότους,
τὰ σπῆτικα δὲ τῶν Ἀρχηγῶν ἔπῃαινε παγκανιὰ
καὶ τέλος τὴν κατάρτην μὴ χίλιε δὲσ' ὀτανεμά.

Δίνουν μὴ καὶ πᾶν ὅτ' ὀ Ράλλη,
τοῦ χαλοῦνε τὸ κεφάλι,
πᾶνε καὶ ὅτ' ὀν Θωζωφῆ,
μὰ τοῦς κανεῖ τὸν βερύ,
πᾶνε καὶ ὅτ' ὀν Καρακάνω,
μὰ τοῦς λένε ἀδὲν ἐν' ἰπάνω.

Μὲς ὅτ' ὀ δόντιζ μωρμουρίζουν
καὶ ὅτ' ὀ τρεῖς ξαναγορίζουν,
λένε πῶς τὸ σάπιο σκαρὸς
δὲσ' κομμάτια θὰ γινη,
κι' ὁ Θεόδωρος ἰσχυρῶς
ἀπαντᾷ πῶς συμφωνεῖ.

Τρεῖς ἀστράπτει, τρεῖς βροντᾷ,
ναὶ κι' ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ,
ναὶ τοῦς ἴλιγ' ὕπερηφανως
κι' ὁ μακρὸς ὁ Καρακάνος.

Πέρων Κάλχαντας σοφοῦς
καὶ πηγαίνων ὅτ' ὀ Διελφῶς,
ἔρωτοῦν καὶ τὸ μαντιῶν
καὶ ὀν φαίνε' ἔναντιον
εἰς τὴν σύμπραξιν τρεῖν
τραγομένω φατριῶν.

Ἐρωτοῦν καὶ τὴν Δωδώνη
καὶ μαθίνων κι' ἀπ' ἔκει
πῶς ὁ Λόρδος τὰ κοροδοῖ
κι' ἄς χαροῦν ὀ νησιτοκί.

Νῆα πρόδος σημαίνει
μὴ χερὰ καὶ δὲσ' τρομαρῆς,
κι' ὄλοι των ἀγαπημῶν
παίζων τῶρα τῆς κομπάριας.

Κι' ὁ Σωτήρας — ἔγθα μόλα —
ριχίει κάτω τὰ φουκῶλα,
βαζει μὴ κινουριμα μᾶσκα
καὶ ὅτ' ὀ κόμμα λέγει ἐχάσκα. ρ

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, μωρὶ σάλιερθ,
γιὰ τὰ νῆα τοῦτα πῆρω
κατακκίνουρω σπληνίρι
καὶ σὲ δῆρω καὶ σὲ δῆρω.

Εἶπ' ὁτ' ὀν Μιχαῆλ τὸν Ἀθανασιάδ,
γλενοστῆρην πρῶτον, ὅπου πρῶτος τὸ βράδω
ἐπέστη κεραισῶν καὶ ἐπὶ τῆς Καλλιῶν,
τὸ γίνος Βαλασσῶν, τῆς κῆς ἡ εὐ γονατῆς,
τοῦ Σκριπὶ δ' ὁ Κουσελοῦκας ὅτ' ὀ τοῦς γέμοσι κατεκόπη
γι' ἢ ἔτανε κομπάρω μακρὸς μακρὸς σὸν στίκας,

Φίλιππος Παναγιώτουλος, σπαστοῦρην ἐν τῶν πρώτων,
καρὸς τῆς Κίνας ἔκαμε, ὅπου δ' ἄρσην κρῆτος,
τὰ μάλιστα τὸν ἐπὶ καὶ ὀρητικὸν καὶ σπῆτικὸν,
τοῦ σῶζην καὶ τῶν ἐκλήθησιν γουραῶν κι' ἄρεμῶν,
κι' ὡς ὄρωσθ' ἄπὸ πρὸς ἡμᾶς σπῆτικῆς στίκας
μῆκος τῶν δὲσ' ἄντων ὁ Φασουλιεὶς ὁ τάλας.